

BRÁNA

AKTUALITY BRANICKÉHO SBORU ČCE

... a pootevřenou brankou vešly děti do světa tajemství ...

RADOST – MODLITBA - VDĚČNOST

„Stále se radujte, v modlitbách neustávejte, za všech okolností děkujte, neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás.“

Text z 1Te 5,16–18 byl základem červencového kázání Rut Nývltové, jež uvádíme ve zkrácené podobě:

...**proč** církev čas od času zklamává, **proč** ubývá sborů a jiné jsou na pokraji zániku. Není to snad z velké části i proto, že nedbáme výzvy „v modlitbách neustávejte“?

Modlitba není jen spontánním výrazem nitra, **ale** – také službou, která má být konána věrně a poslušně. Není to tedy činnost, kterou člověk může a nemusí konat, aniž by tím byla dotčena jeho víra, nýbrž je to její nejzákladnější projev: setkání s Bohem, k němuž víra směřuje.

V našem textu zaznělo, že Boží vůlí je, abychom byli církví radosti, modliteb a díků. Cítíte jistě, že to jsou tři skutečnosti, které na sebe navazují. ...Jaká je církev nového tisíciletí, církev, která se učí **rozumět** současné době? ... Občas si klademe otázku, zda je naše zvěstování dostatečně srozumitelné, zda ve sborech nacházejí místo a svůj domov lidé ze všech vrstev společnosti. Jsme církví otevřenou? Jistě, prošli jsme mnohými zkušenostmi a tudíž bychom se měli vyvarovat i některých chyb. Na druhou stranu – občasné hořké zkušenosti s některými radikálními směry křesťanství nás odrazují. Máme obavy, bojíme se otevřít Božímu plánu a jeho vedení – a přitom Pán Bůh **má pro nás připraveno požehnání**.

Hned za výzvou „v modlitbách neustávejte“ píše apoštol Pavel Tesalonickým, že mají **děkovat za každých okolností**, protože to je Boží vůle pro jejich život. „To snad ne, Pavle, to nemůžeš myslet vážně?! – za každých okolností?“ Jistě chápeme, jak nesnadno se může radovat někdo, kdo dostal výpověď v práci, kdo přišel o někoho blízkého, kdo zažívá nepochopení nejbližší rodiny – ale co je lepší, děkovat, že situace není ještě horší, děkovat, že mám lidi, kteří mne v těžké situaci podepřou – anebo zahořknout, hubovat a nadávat na všechno kolem.

Ano, za některých okolností se nám nedaří moc radovat, dokonce se nám ani nedaří modlit: chtěli bychom, ale nenacházíme slova. Nestydme se v takovém případě použít prosby, které vyslovil někdo jiný, např. ty, které shromáždil br. farář Luděk Rejchrt ve své útlé knížce Modlitby šeptem.

V prvním čtení z Petrovy epištoly jsme slyšeli, že „satan obchází jako lev řvoucí a hledá, koho by pohltil.“ Usiluje o to, aby z našich sborů a společenství zmizela radost, schopnost a **touha** děkovat. Radostné společenství totiž přitahuje pozornost

a lidé se ptají stejně jako kdysi v počátcích křesťanství: z čeho se, prosím vás, ti křesťané pořád radují, vždyť prožívají úplně stejné problémy jako my, ne-li horší. Odkud k tomu berou sílu? — Odkud brali sílu Pavel a Sílās, když měli ve vězení nohy sevřené v kládě – a přece si zpívali?

Na začátku jsem řekla, že ochablost církve na mnoha místech je způsobena tím, že ubývá modlitebníků. Na tomto místě bych ráda uvedla dva krátké citáty. Profesor Romano Guardini, který zemřel v r. 1968, v jedné ze svých knížek napsal: „Modlitba je vnitřní potřebou, milostí a naplněním – je však také povinností, námahou a přemýšlením“. A ten druhý citát: „Bez modlitby víra ochabne a náboženský život zakrní. Člověk nemůže být natrvalo křesťanem, když by se nemodlil.“

Snadno podlehneme lákavějšímu využití času než je čas na modlitbě: starost o blaho rodiny, zvyšování životního standartu, získávání prestiže a mnohé jiné – to vše samo o sobě nejsou zavrženíhodné věci. **Ale** – kde ustanou modlitby, tam mizí automaticky i vděčnost: proč a zač bychom děkovali, když si vystačíme sami? – A to je přesně **to místo**, kde nás chce satan mít: spokojené, zaopatřené, do sebe zahleděné. **I proto** je dnes tak **velmi obtížné** zvěstovat evangelium, když jsou lidé sami se sebou spokojeni a Boha nepotřebují. **Ale** – jakkoli se nám někdy zdá, že naše práce je marná, i když nás mnozí považují za podivíny, kteří zvláštní shodou okolností přetrvali do třetího tisíciletí, navzdory všem překážkám a okolnostem, které nejsou příznivé, žijeme v úžasné době, v příhodném čase a v jistotě Boží milosti, která je nám tak nezaslouženě stále znovu a znovu nabízena a posléze i darována: **Bůh s námi počítá.**

Ještě jedna poznámka: slyším občas od starých lidí „já už k ničemu nejsem...“ Jak velký je to omyl! Když už chybí tělesná síla, jsou tu modlitby, které mohou podpírat ty zdatné a překypující energií, mohou podpírat a nést ty, kteří klesají pod tíhou nemoci či jiného trápení. Pro velkého modlitebníka Davida byl Bůh skálou, pevným hradem, štítem, útočištěm. Známe-li **takto** Boha i my, je logické, že se budeme obracet především k němu. A prorok Izaiáš nás ujišťuje (Iz 58,11): „*Hospodin tě povede neustále, bude tě sytit i v krajinách vyprahlých, zdatnost dodá tvým kostem, budeš jako zahrada zavlažovaná, jako vodní zřídlo, jemuž se vody neztrácejí.*“

Radost, modlitba, vděčnost

tři skutečnosti, které patří neodlučně k sobě.

Nezapomeňme na to!

VÍTÁME DOMINIKA

Blahopřejeme manželům Chadimovým!

5. srpna 2011 se jim narodil syn

DOMINIK

POŽEHNÁNÍ VEDOUCÍM LETNÍCH TÁBORŮ

Neděle 19. června 2011 - požehnání vedoucím letních táborů -

o prázdninách se toto požehnání přenáší na děti, které se táborů účastní.

TÁBOR V JESENICI

ZPRÁVY Z „MALÉHO“ TÁBORA

26 dětí, které jsou ubytovány na katolické faře v Jesenici:

trochu jiný kostel než ten náš – že nám půjčili faru na letní tábor, to je super

Jsme zdraví, jen občas slzičky u nováčků; stáda klíšťat.

Úspěšně pokračuje pátrání po ztraceném misionáři Hubertovi Kopečkovi. Zvládáme nástrahy, které nám připravila divočina a lidožrouti. Jsou úskoční, proto musíme být obezřetní, abychom neskončili v jejich žaludcích. Procházíme fyzickým i duchovním výcvikem, pod vedením zkušených misionářů, kteří nás rozdělili do čtyř skupin, aby alespoň jedna dosáhla úspěchu.

Pokud se vrátíme do civilizace, určitě podáme podrobnější informace.

Hubertova armáda, Krysí dráp, 6 andělů s mravenečником a České dráhy

VZH = Velkou Závěrečnou Hru jsme ve zdraví přežili – v noci moc horko nebylo, ale měli jsme spacáky a karimatky. A ráno vysvitlo sluníčko a svět je zase krásný.

„Omluv mne, prosím, nemohu se hostiny zúčastnit. Koupil jsem totiž nového tchoře...“

I další důvody, proč nelze přijmout pozvání, jsou pochopitelné, leč neodpuštělné: mám obchodní jednání, pozvala jsem kamarádky... Naštěstí žebráků, kteří jsou ochotni přijít, je hodně.

TÁBOR PECKA

Úryvek z táborového deníku:

Neděle 7. srpna -> Vánoce

Odložený budíček i pro vedoucí - kvůli noční hře a speciálnímu průběhu dne. Vedoucí budíček 7:00. Následuje modlitebka. Poté vedoucí dělají snídani - vánočky s kakaem. Jakmile je hotovo (cca 8:15), vzbudí se děti. Jsou představeny Vánoce a roznáší se snídaně do stanů. Hrníčky od várnice se vzaly do přepravky, aby děti nemusely ze stanů. Po snídani začala koulovačka s hadráky, děti se nadšeně zapojily. Také byl představen vánoční stromeček z noční hry. Po koulovačce a hygieně následoval biblický program o společenství s ilustrací. Následoval dopolední nástup a programy - výroba vánočních přání (barevné papíry, vystřihování, origami). První částí se účastní všichni. Další program: výroba vánočních ozdob a cukroví. Zapojili se všichni kromě 4 kluků, kteří si vyřezávali. Ozdoby: papír + origami. Cukroví: piškoty s čokoládou a lískovým oříškem a různé druhy kuliček (mandle, kokos, rozinky, máslo, salko, kakao a piškoty). Oběd vyráběli vedoucí (rybí prsty s bramborovým salátem). Dlouhý odpolední klid, protože přšelo. Etapa: vybrali jsme jednoho člena z každé družiny (červení Jana Kneiflová, modří Kiki Plháková a zelení Míša Mazná), kteří schovali sladké a slané dobroty pro družinku a zakreslili do mapy, kterou si vyrobili první den. Dvě družinky některé poklady nenašly, ale i tak je snědly, protože si pro ně došly s těmi, kdo je schovali. K večeři byla ovocná polévka (kompotované ovoce zahuštěné bramborovým škrobem a dochucené zakysanou smetanou). Oheň byl neorganizovaný, zpívalo se (klasické tábornické i zpívačkové písně), opékaly se buřty a salám. Jakub Dr. učil opékat marshmallow. Ke konci se zapálily prskavky na stromečku, zpívalo se Narodil se Kristus pán a četl vánoční příběh z Lukáše. Nakonec se ještě přečetla kapitola z Narnie.

DO KOSTELA NA KOLE

18. ZÁŘÍ 2011 se náš sbor zapojí do celorepublikové akce

DO KOSTELA NA KOLE.

Žádáme všechny majitele jízdních kol, aby svá vozidla uvedli do pojízdného stavu a přijeli na nich do kostela.

Po bohoslužbách cca v 11 hodin se pak cyklisté i pěší příchozí mohou těšit na
EKOLOGICKÉ PŘEKVAPENÍ

Střípky postřehů o branickém sboru

Do branického sboru jsem začala chodit asi před deseti lety. Ráda bych napsala, co mi toto společenství dává. Chtěla bych zmínit i to, že i já bych byla ráda, kdybych dala něco tomuto sboru.

Pokusím se to vzít po pořádku.

Dřevěný kostelíček pod skalou jsem znala podle vidění řadu let před tím, než jsem do něj začala chodit. Fascinoval mne svou malebností a pokorou. Vypadal jako hříbek pod břízou. V té době jsem pracovala jako lékařka a náboženství pro mne bylo jako neprozkoumaná krajina, kde se prohánějí lvi. O křesťanství jsem měla představy mlhavé, asi i scestné.

Pak jsem se dostala do životní krize, kdy se mnou život jaksepatří zatočil a já už nemohla vykonávat své povolání. Cítila jsem velký duchovní hlad a hledala odpovědi v církvi. Začala jsem chodit do jednoho sboru – nebyl špatný, naopak, ale na mé duchovní potřeby nestačil. Tak jsem dál hledala, až jsem nakonec přesešla do Braníka. Když se na to dívám s odstupem, vidím, že jsem udělala dobře.

Vzpomínám si, že můj první dojem z bohoslužeb byl asi takový, že lidé si tam vzájemně pomáhají a že jsou všichni „chudí jak kostelní myši“, soudě povrchně podle vzhledu a oblečení. Při dalším poznávání těch lidí jsem čím dál více zjišťovala, že chudoba není jejich problém. Oni naopak jsou schopni hlubokých mezilidských vztahů a žijí poctivý život, aniž by měli potřebu ukazovat své bohatství navenek. Máloco zde platí víc než anglické přísloví „Nikdy neposuzuj lidi podle jejich zevnějšku“. Lidé tu mají jinou, pro sbor typickou mentalitu, která se v naší společnosti opomíjí, ba dokonce přehlíží. Jsou nastaveni na to, vzájemně nést břemena druhých a pomáhat si. Jsou nastaveni na to, zúročovat svoje hřivny. Jsou nastaveni na to, dobře hospodařit se svými hmotnými statky. Jak jsem si všimla, tak sbor je komunita osobností, z nichž většina se vyznačuje tím, že umí něco, co zase neumí někdo druhý. Oni si nezávidí, jak je v kraji zvykem, oni si naopak přejí dobré věci.

Jak už jsem jednou napsala, vnímám branický sbor jako velké hudební těleso. kde se jednotlivé nástroje vzájemně doplňují.

Asi se mi nepodaří vyjmenovat všechny lidi, kteří mě svými postoji oslovili, kteří mi byli příkladem, kteří na mne byli hodní, laskaví a kteří se snažili pomoci mi nést „můj kříž“. Tak aspoň o některých z nich.

O bratru faráři Rejchrtovi jsem psala již minule. Je to člověk, který rozdával lásku a porozumění. Jeho práci lze hodnotit slovy Pána Ježíše: „Po ovoci poznáš strom“. Jeho stromem je branický sbor. I nový farář, Jaroslav Pechar, je ovocem tohoto sboru, který byl farářem Rejchrtem vychován. I on již začíná sázet nové stromky, které jednou dají ovoce. Farář Rejchrt tmelil sbor láskou, farář Pechar intelektem. To není v tom, že by jeden farář byl takový a druhý makový. Jen jsou to dvě polohy pomyslného kyvadla.

Bylo by nevděčné, nejmenovat Jarku Pecharovou, která mne seznámila s druhými lidmi. S ní jsem mohla vést nekonečné „zbožné plky“. Nejen ona, ale celá její rodina mi vyšla v mnohém vstříc. Byla jsem u toho, když Miloš, na smrt nemocný, byl úplně klidný a srovnaný se svou situací, protože věděl, že je „v těch nejlepších rukou“. Byla jsem u toho, když Jarka čelila životní krizi, a jak ji snášela a řešila, když její životní hodnoty byly ve velkých ohroženích.

Seznámila jsem se s paní Jiřinou Adamcovou. Je to velká charismatická osobnost, velice schopná a silná, viděno očima víry. Také velkorysá. Byla jsem u toho, když cyklus svých obrazů předávala otcí Tomáši Halíkovi.

Pomohla mi i Růženka, která se ve svém pracovním životě snažila integrovat Romy do naší společnosti. Udělala jistě mnoho dobrého. Pomáhá i mně, a já jí zato „na zakázku“ čas od času napíši něco do branického zpravodaje. Pomáhali mi také manželé Slabých. Ráda na ně myslím. Byla jsem u toho, když vdávali dceru a ženili syna.

Seznámila jsem se s Lídou Holou, matkou tří, teď u dospělých dcer, která píše učebnice pro cizince Czech step by step a jiné; také s rodinou pana profesora Křivohlavého, jeho dcerou Martou a její rodinou. Marta s manželem Alešem vychovali čtyři děti, dvě z těch dětí už mají své vlastní rodiny a své vlastní děti. Je to široká rodina krásných lidí, nejen na těle, ale i na duchu.

Nemohu vynechat rodinu paní Čujanové. Její čtyři dospělé děti mají své velké hřivny – výtvarné, hudební, lidské; paní Zdeny Kučerovou, s obdivem pro její praktičnost a organizační schopnosti; paní doktorku Jarku Čiernou, která v Diakonii pracuje s těmi nejslabšími, kteří si sáhli až na samé dno; Kamila Skuhru, který se ve svém volném čase věnoval nejen branickým dětem, ale i pomáhal nevidomým a snažil se zapojit do řetězce lidí, kteří pomáhají bezdomovcům.

Moje díky patří také Míše Bedrníkové, která mě navštívila v nemoci. Velice obdivuji rodiny Plháků a Procházků- moc jim fandím. A také „sluníčko“ Alenku Chvátalovou pro její laskavost a skromnost, i když ne vždy je jí dobře. Myslím i na Karolinu Šrolerovou, které se také nějak zamotal život, a která je strašně hodná.

Obdivuji i obrovskou škálu aktivit, které branický sbor provozuje. Například vánoční hry, do kterých jsou zapojeny děti i mládež. Dnes už i děti těch, kteří kdysi sami v dětském věku ve hrách hráli. I to, že se při hrách prodávají suvenýry, které děti vyrobily a peníze se posílají na podporu nadace dětského hospice. Děti se tak učí od útlého věku být solidární se slabšími, trpícími.

Obdivuji i květnové setkání na chatě u Slabých se všemi rukodělnými a sportovními aktivitami, prázdninové tábory, vodu i potulnou divadelní společnost. A všechny další, rok co rok se opakující aktivity, i aktivity úplně nové.

Je toho moc. Proto se pokusím vyhmátnout to podstatné. Typické pro sbor a jeho členy je práce a láska k bližnímu.

Jsem ráda, že jsem se mohla s tímto sborem setkat. Jsem mu velice vděčná, že i nyní, když jsem „Jinde“, mohu s ním být v kontaktu a že mě tak zvaně „neodepsal“.

Tuto reflexi přijměte, prosím, jako můj velký dík, který vám všem ráda posílám.

S pozdravem a přáním všeho dobrého. Vaše

Martina Votrubová

Poznámka redakce: Kéž by to všechno bylo tak růžové jak to Martina vyličila. Každopádně ujišťujeme, že dopis nebyl napsán „na zakázku“ jako oslavná báseň.

A nezapomeňte Martině někdy zatelefonovat nebo napsat! Neuškodí ani modlitba – viz začátek Brány.

CITÁTY

Spokojený zaměstnanec udělá víc než tři nespokojení.

Henry Ford

Láska je vědomí, že dávám a dostávám radost.

Honoré de Balzac

AŽ SE BUDETE O PRÁZDNINÁCH NUDIT

BIBLICKÉ PŘESMYČKY

Starozákonní postavy

Najdi 13 jmen.

(Velká a malá písmena, čárky, tečka nehrají roli)

*opsáno z dejvického sborového časopisu
Souterrain 05/11*

1	blána
2	kina
3	humna
4	SMS ano
5	on najat
6	a jdu
7	ráno
8	musela
9	maso
10	tur
11	ave
12	ani led
13	a Emil Z.

PŘÍSLOVÍ JINAK

O která česká přísloví se jedná?

1. Kdo odolává pokušení podlehnout touze nechat dřímat vlastní energii, bývá obklopen chlorofylem.
2. Kategorický imperativ nedovoluje libovolnému subjektu likvidovat zdroj infrazářením, které svým behavioristickým systémem neatakuje týž subjekt, neboť jeho radiace se chová inertně k tělesné integritě dotyčného subjektu.
3. Druhá mocnina tří profesí se jeví prvním dvojčíslicím dekadické soustavy pauperizace.
4. Prognózu optimálního okamžiku pro své akce proved' podle modelového vztahu domestikovaného vodního opeřence k plodenství kulturních trav.
5. Při zjištění záměrného transportu části hornin od občana A k občanu B, je posledně jmenovaný povinen uskutečnit zpětný přesun po stejné dráze, tedy v opačném směru, k prvně jmenovanému, avšak s použitím žitného pečiva.
6. Verbální komunikace vedená temně přitlumením zabarvením a snížením hlasitosti na minimum slyšitelnosti je v přímé korelaci s jednoduchým vyoráváním brambor.
7. Gravitační působení limituje emigraci srostlých plodolistů se zdužnatělou šešulí.
8. Horizontální terapie adolescentů vede k pozdějšímu zabezpečování jejich základních životních potřeb s přispěním charity.
9. Subjekt, oslavující rétorikou H₂O, užívá pitný režim vedoucí k pravdě.
10. Nerespektování dohodnutého časového harmonogramu nutně vede k osobním ztrátám.

O PRÁZDNINÁCH SE KONAJÍ JEN NEDĚLNÍ BOHOSLUŽBY

Od září se bude postupně vracet
pravidelný program:

neděle 9:30 Bohoslužby

1. neděli v měsíci - rodinné služby Boží;

3. neděli v měsíci - sv. Večeře Páně

úterý 7:30 – 8:00

ranní modlitební setkání

úterý 18:30 – 20:30

mládež

středa 16:30 – 17:30

biblická pro maminky s dětmi

středa 18:00 – 19:30

biblická hodina

2. a 4. čtvrtěk v měsíci 20:00 – 22:00

**POMLASG (post mládežnické setkání
střední generace)**

pátek 16:00 – 18:00

dorost (děti 8 – 12 let)

úřední hodiny faráře

Jaroslava Pechara

úterý a středa 14:00 – 16:00

čtvrtek 10:00 – 12:00

Obsah

Radost, modlitba, vděčnost	2
Dominik	3
Požehnání vedoucím táborů	4
Tábor Jesenice	4
Tábor Pecka	7
Do kostela na kole	7
Dopis od Martiny	8
Pěvecký sbor z USA v Braníku	10
Až se budete nudit	11

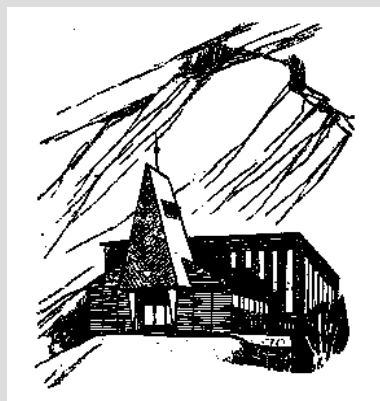
obrázek na titulní stránce

foto: Zuzka Horáková

XX

žijte v radosti, napravujte své nedostatky,
povzbuzujte se, buďte jednomyslní,
pokojní, a Bůh lásky a pokoje bude s vámi.

2Kor 13:11

BRÁNA

XVII. ročník, číslo 7-8, červenec, srpen 2011

Pro členy a příznivce sboru ČCE Praha – Braník.

Redaktorka: Růžena Černá

Redakční rada: J. Čierná, J.Holý

Příspěvky odevzdejte redakci nebo pošlete
mailem na adresu mscerny@volny.cz.

Uzávěrka: druhé pondělí v měsíci.

Sbor Českobratrské církve evangelické
Modřanská 118, 147 00 Praha 4 – Braník
tel.: 244 461 037

<http://branik.evangnet.cz>, branik@evangnet.cz

číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeroným. jednota

555 nepálský student

777 Eliška Adamcová